

[Niels Hølvæg Petersen.]

kes, og der er altså i høj grad en politisk sammenhæng derved, at Storbritannien skal betale det store bidrag til landbrugsordningerne og derfor gerne vil have noget igen på regionalpolitikken, hvor England jo har betydelige problemer i Nordengland.

Vi kan fra det radikale venstres side tilslutte os regeringens linje i dette spørgsmål om regionalpolitikken, som uden tvivl bliver et væsentligt politisk spørgsmål inden for fællesmarkedet.

Det er nok væsentligt i disse måneder, hvis vi et øjeblik skal kaste blikket på os selv og vor egen holdning til markedssagen, at vi beskæftiger os meget grundigt med, hvorledes markedsspørgsmålet skal behandles her i folketinget, for at sikre folketinget indflydelse på sagerne og for at sikre befolkningen en mulighed for at følge med. Jeg vil gerne slutte op bag dem, der tidligere har efterlyst, at vi i markedsudvalget og andre steder i folketinget diskuterer, hvorledes vi hurtigt kan komme i gang med at indrette os så godt som muligt, så folketinget kan få indflydelse og befolkningen blive informeret.

Communiqueet fra topmødet er jo temmelig omfangsrigt og ordrigt, men jeg mener, at det er et dokument, der i sin retning handler om politiske fremskridt, som handler også om større åbenhed imod de østeuropæiske stater, en større forståelse for u-landene, handler om en voksende erkendelse af miljøproblemerne i deres helhed som et helt centralt problem for de industrialiserede samfund i Vesteuropa, og som taler om forbedringerne både i det menneskelige og det fysiske miljø som en opgave med høj prioritet. Vi er ikke i det radikale venstre ukritiske beundrere af, hvad der foregår i fællesmarkedet, og vi savner heller ikke skepsis over for mulighederne for meget hurtige fremskridt, men vi ser i det, der tegner sig efter topmødet som helhed, en udvikling, som stemmer med danske interesser, og som betegner fremskridt i den europæiske politik.

Skovmand: Statsministeren og et par af de andre talere har udtrykt beklagelse over, at denne debat kommer så tidligt; hvis dette skal forstås som et ønske om at holde fri for markedsdebatten, kan jeg godt forstå

det, det ville jeg også gerne selv. Men der er det kedelige ved det, at EF-samarbejdet ikke på denne måde holder ferie. Det ruller af sted uden hensyn til det danske folketing, og hvis vi vil gøre os forhåbninger om at ændre kursen, er vi nødt til allerede nu at tage en debat om den fremtidige EF-politik.

Jeg er ganske enig med hr. Gert Petersen om, at det er et meget stort antal problemer, der skal finde deres løsning inden for det næste år, og jo før vi får formuleret vore synspunkter, des større er chancen for, at vi kan få indflydelse. Når beslutningerne skal træffes, vil det næsten altid være for sent at rette i detaljerne.

Her synes jeg faktisk ikke, at regeringen tilstrækkelig klart har markeret, at den ønsker at føre en politik. Jeg er glad for de betragtninger, hvor statsministeren siger, at vi er positivt indstillet i vort samarbejde, men at det skal ske uden for EFs institutioner og uden forpligtelser af den art, som gælder i Fællesskabet. Men ellers synes jeg, statsministeren i lovlig høj grad har valgt at tage en alt for venlig udlægning af, hvad der er vedtaget i Paris.

Det gælder f. eks. det valutamæssige samarbejde, hvor statsministeren siger, at nøgleordet er gensidig hensyntagen. Jeg synes, det ville være mere rigtigt at tale om hensyntagen til Fællesskabet, og denne hensyntagen kan godt blive problematisk for Danmark. Ved at indgå i et snævert valuta-samarbejde frasiger Danmark sig retten til at devaluere kronen eller lade den flyde. Det er muligt, at denne ret ikke er noget værd, men den har dog været brugt to gange i løbet af de sidste 5 år. Jeg føler, det er nødvendigt, at vi får en mere dybtgående debat om dette spørgsmål ikke alene her i folketinget, inden vi binder os til et sådant snævert samarbejde. Her som på andre punkter må regeringen føle det ansvar, der ligger i, at det, den vedtager, ikke kan laves om bagefter.

Statsministeren siger, at Danmark har to interesser, en direkte og en indirekte, i en fælles egnsudviklingsfond. Jeg synes, det er prisværdigt, at man fra dansk side er med til at støtte udviklingen i Syditalien og Nordengland. Ud fra den betragtning bør vi støtte tanken om fonden, men jeg vil nok spørge, om det er velbetænkt, hvis Danmark prøver at få Grønland draget ind i bil-